

Sedm let žijeme ve stejném bytě,
dva jiné životy, rychle a skrytě.

Ženou se do nikam navzdory realitě i snům.
Dvě cizí tváře na jedné stěně,
dva různé příběhy ve společném jméně.

Ti co se bezhlavě vydali napospas dnům.
Proč vlastně zrovna my dva lámu si hlavu, když
každý ráno lásko vařím ti kávu.

I když pak v noci každý na jinou stranu jdem spát.
Sedm let uběhlo v jediné větě, při tvé ranní kávě a mé cigaretě.

Odpust', že nevím zda chce se mi plakat či smát.
Jako dva cizinci na jedné lodi,
která však pluje jen když se to hodí.

Jinak jde ke dnu, ale tak už to chodí, co s tím?
To co už bylo nedá se vrátit,
však to co bude můžem nadobro ztratit.

Co když tě po sedmý sloce nikdy neuvidím.
Sedm let stejně jak je slok bez refrénu,
když neměl život, proč píseň má mít změnu?

Snad jednou dopíšu ji celou na tu stěnu, kdo ví...?